

OIKEUDENMUKAISUUDEN KUNINGASKUNTA

- KERTOMUSKSA UMARIN ELAMASTA

SISÄLLYSLUETTELO

1. MYÖS FATIMAA OLISI RANGAISTU
2. SINÄ TEKOPYHÄ
3. HALLITSIJAN YLPEÄ POIKA
4. SYYTÖN KUNNES TOISIN TODISTETAAN
5. CUMAR KUULEE SINUA
6. KAKSI VAATETTA
7. KOVASYDÄMINEN HALLITSIJA

*Muslimin on pyydetävä Allahin siunausta Profeetalle, kun tämän nimi mainitaan.

Muslimilasten kirjasto

Johdanto

Tämä on erilainen kirjasarja, joka sopii kaikenikäisille lapsille. Islamilaisen neuvontakeskuksen julkaisema muslimilasten kirjasto tuottaa nuorille lukijoille kirjallisuutta, jota he eivät ehkä voi mistään muualta saada. Useimmat nykyiset lastenkirjat tähtäävät ajanvietteeseen, opettamiseen ja joidenkin tärkeiden taitojen neuvomiseen, mutta eivät siviilisen tai moraalisuuden puolen vahvistamiseen ja kehittämiseen. Huvitus ja taidot itsessään eivät anna mitään arvokasta elämää ajatellen, jos lasta ei auteta löytämään elämän syvällisempää tarkoitusta. Kuitenkaan nykyisissä lastenkirjoissa ei ole tilaa Jumalalle, joka yksin antaa merkityksen elämälle niinkuin ei myöskään Hänen profeettojensa tuomalle Jumalalliselle johdatukselle, joka yksin voi varmistaa ihmisen monipuolisen ja kokonaisvaltaisen kehittymisen.

Itse asiassa sellaiset kirjat ryöstävät nuorilta ihmisiltä tien tietoon. Ne eivät anna muuttumattomia ja pysyviä mittoja oikealle ja väärälle eivätkä liioin mitään kannustimia elää niinkuin oikein on ja pidättäytyä väärästä. Tästä seuraa, että liian usein nuoret saavuttavat aikuisiän ja aikuisen elämän sosiaalisesti vieraantuneina, hämmentyneinä ja kykenemättöminä selviämään näennäisesti lukemattomista valinnan mahdollisuuksista, joita on heidän ympärillään. Tilanne on erityisen tuhoisa muslimilapsille, koska he voivat kasvaa niin että heidän siteensä kulttuuriin ja vanhempiensa arvoihin katkeaa.

Muslimilasten kirjasto haluaa korjata tämän puutteen näyttämällä lapsille elämän ja maailman syvällisen merkityksen. Kirjasto näyttää lapsille polkuja, jotka johtavat heidän persoonallisuutensa kaikkien puolien kokonaisvaltaiseen kehittämiseen. Se haluaa auttaa heitä kykeneviksi käsittelemään maailman monimutkaisuutta sekä henkilökohtaisella että sosiaalisella tasolla ja myös avaamaan näkymiä maailmaan, joka ulottuu pidemmälle kuin tämä elämä. Muslimilasten kirjasto haluaa auttaa erityisesti muslimilapsia hankkimaan aidon ja vahvan uskon, voimakkaan sitoumuksen ja islamiin pohjautuvan lähtemättömän identiteetin, sykkivän kaipuun ja kannustimen taistella.

Kirjasto pyrkii auttamaan lasta ankkuroimaan kehityksensä jumalallisen johdatuksen peruskiveen ja siihen että lapsi ymmärtäisi itseään ja osaisi suhteuttaa itsensä toisiin oikein ja merkityksellisesti tavalla. Kirjat koskettavat välittömästi hänen sieluaan, älyään, tunteitaan, mielikuvitustaan, vaikuttimiaan, halujaan, pelkojaan ja toiveitaan, todellakin kaikkea hänen hauraan, mutta potentiaalisesti rikkaan persoonallisuutensa puolia.

Samaan aikaan on huomioitu, että kirjan pitää kyetä säilyttämään ja tempaamaan lapsen huomion niin että hän nauttii sen lukemisesta. Kirjan pitäisi siksi herättää hänen uteliaisuutensa ja samalla viihdyttää häntä. Tyyli, kieli, kuvat ja kirja kaikkineen tähtäävät tähän päämäärään. Ne tuottavat moraalista opetusta, mutta eivät saarnaamalla tai eettisillä abstraktioilla.

Vaikka nämä kirjat pohjautuvat kokonaan islamilaisen opetuksen ja valtavaan muslimiperinteeseen ne ovat yhtä kiinnostavia ja arvokkaita kaikille lapsille olipa lapsen maa tai uskonto mikä tahansa, sillä islam on maailmanlaajuinen uskonto, oikea polku.

Myös aikuiset löytänevät paljon käyttöä kirjoille. Erityisesti muslimivanhemmat ja opettajat huomaavat, että kirjat antavat sellaista mitä he ovat pitkään hartaasti kaivanneet. Kirjoissa on lainauksia Koraanista, sunnasta ja muista islamin peruslähteistä ja opetuksista kuten myös histo-

riasta sekä tarinoita ja kaskuja täydentäväksi lukemiseksi. Jokainen kirja sopii tietyille ikäryhmälle, jotka on jaettu esikouluikäisiin, 5-8, 8-11, 11-14 ja 14-17 vuotta.

Me kutsumme vanhempia ja opettajia käyttämään näitä kirjoja kotona ja luokkahuoneissa, aamiaispyödyssä ja iltasatujen aikaan ja rohkaisemaan lapsia ottamaan niistä kaiken irti. Samanaikaisesti arvostamme huomioita ja ehdotuksia erittäin suuresti.

Nuorelle lukijalle me sanomme: Pidät nyt käsissäsi kirjaa, joka voi poiketa kokonaan kaikista kirjoista, joita olet ennen lukenut, mutta toivomme täydestä sydämestä, että pidät siitä. Yritä tähän kirjasarjaan kuuluvien kirjojen avulla ymmärtää itseäsi ja elämääsi, kokemuksiasi ja maailmankaikkeutta ympärilläsi. Nämä kirjat aukaisevat silmiesi edessä uusia polkuja ja elämän malleja, joita varmasti mielelläsi tutkit ja havaitset niiden seuraamisen kiinnostavaksi ja palkitsevaksi. Olkoon Jumala kanssasi ikuisesti.

Ja siunatkoon Hän armollaan ja hyväksynnällään meidän vaatimatonta nöyrää osuuttamme kiireelliseen ja valtavaan tehtävään julkaista kirjoja uudelle sukupolvelle. Se on tehtävä, jonka olemme ottaneet vastaan nöyrinä ja toiveikkaina.

MYÖS FATIMAA OLISI RANGAISTU

lipa kerran nainen, joka asui Mekassa. Hän oli lähtöisin kunnioitetusta ja arvokkaasta perheestä Makhzumin heimosta. Hän oli varastanut ja rangaistuksena hänen kätensä oli katkaistava. Naisen nimi oli Fatima, joten hän oli Profeetan, Hänelle Rauha, (*Muslimien edellytetään sanovan Jumala siunatkoon ja antakoon hänelle rauhan aina kun Profeetan nimi lausutaan) tyttären kaima.

Tämä välikohtaus sattui Mekassa heti sen jälkeen kun kaupunki oli antautunut Siunatulle Profeetalle. Hyvin monet ihmiset olivat omaksuneet siihen mennessä islamin, mutta he eivät olleet vielä kovin hyviä muslimeja, eivätkä he olleet sopeutuneet islamilaisen oikeuden mukanaan tuomiin uusiin sääntöihin, jotka vaativat että kaikkia muslimeja, niin ylhäistä kuin alhaista syntyperää olevia piti kohdella samalla tapaa olivatpa he tehneet minkä tahansa rikoksen.

Ennen islamia laki olisi kohdellut ihmisiä heidän syntyperänsä mukaan. He olivat tyytymättömiä, että heidän kaltaistaan yläluokkaista naista rangaistiin ylimalkaan. "Kuinka niin voi tehdä? Eikö ole mitään keinoa säästää häntä?" Murina kasvoi kasvamistaan, mutta saada Siunattu Profeetta vapauttamaan Fatima rangaistuksesta oli vaikea tehtävä. He tiesivät, että oli turhaa pyytää häneltä lievennystä Jumalan määräämässä rangaistuksessa. Pitkän harkinnan jälkeen he päättivät kysyä Usaman, Zaydin pojan neuvoa.

Zayd, kuten ehkä muistatte, oli Siunatun Profeetan palvelija ja hänen adoptiopoikansa ja yksi niistä neljästä, jotka ensin uskoivat hänen sanomaansa. Siunattu Profeetta rakasti luonnollisesti Usamaa kuten hän rakasti Zaydiakin ja tästä syystä makhzumilainen perhe ajatteli, että jos Usama vaihtaisi pari sanaa profeetan kanssa, Fatimalle annettaisiin anteeksi. Usama oli tuohon aikaan vielä

nuorukainen. Nuorukaiset ovat tavallisesti uskaliaita, innokkaita pätemään ja osoittamaan tärkeän asemansa aikuisten silmien edessä. He ovat hyvin ylpeitä kun eritoten joku kunnianarvoisasta perheestä kuten Makhzum tulee pyytämään heiltä apua.

"Usama", he sanoiva, "ymmärrät varmasti meidän tilanteemme/ahdinkomme. Katso miten viaton tyttö Fatima on. Pitäisikö häntä rangaista kuten tavallista varasta? Mistä hän olisi voinut arvata, että tuollainen mitätön teko tulisi hänelle niin kalliiksi? Nämä uudet säännöt, joiden mukaan ylhäistä ja alhaista kohdellaan samalla tapaa ovat uusia meille. Me emme voi noudattaa niitä heti! Miten me voimme muuttaa elinikäiset tapamme muutamassa viikossa? Tämä on erittäin loukkaavaa kaltaisellemmelle mahtavalle suvulle!"

Kuuneltuaan kaiken tämän, Usama oli taipuvainen olemaan samaa mieltä heidän kanssaan. Oli kovin ankaraa rangaista Fatimaa kuten ketä tahansa muuta. He olivat ylhäistä syntyperää. Hän lupasi, että hän tekisi parhaansa vaikuttaakseen Siunattuun Profeettaan niin että tämä päästäisi Fatiman lievällä rangaistuksella. "Luottakaa minuun", hän sanoi, "minä puhun Profeetalle ja teen parhaani säästääkseni teidät ja teidän tyttärenne häpeältä".

Usama odotti kunnes hän löysi Siunatun Profeetan yksin ja aloitti sitten anelunsa. "Oletko kuullut, oi Jumalan lähettiläs, siitä onnettomasta naisesta, joka on tyttäresi Fatiman kaima? Häntä syytetään varkaudesta, josta häntä myös rangaistaan. Se on kauheaa nuorelle naiselle puhumattakaan ylhäistä syntyperää olevasta naisesta, joka on Makhzumin heimosta! Hänen tapauksensa voisi olla poikkeus. Ketään hänen perheestään ei ole koskaan rangaistu rikoksesta. Nämä oikeudenmu-

kaivaltettaisiin myös levottomuuden ja tyytymättömyyden mahdollisuus uusien käännäisten joukossa?”

Kun Usama puhui, niin nopeasti kuin voi, Siunatun Profeetan selkä oli häneen päin. Kuitenkin hän tunsu Siunatun Profeetan mielipahan hänen sanojensa tähden, ja mitä pidempää hän puhui sitä hämmästyneemmäksi hän tuli ja sitä paremmin hän ymmärsi, että hänen puheensa oli puolueellista ja epäoikeudenmukaista. Kun Siunattu Profeetta kääntyi ja Usama oli kasvojen hänen kanssaan, hän oli niin syvästi täynnä katumusta, että roikotti päätänsä häpeästä.

Lopulta Siunattu Profeetta puhui. “Usama, minä rakastan sinua suuresti, mutta ajattele mitä sinä pyydät minulta. Sinä pyydät minua helytymään, pidättäytymään Jumalan antaman käskyn suorittamisesta vain siksi, että syytetty kuuluu ylempään yhteiskuntaluokkaan. Usama oli polvistunut Siunatun Profeetan eteen ja rukoili tätä pyytämään Jumalalta anteeksiantoa erheelleen.

Sinä iltana iltarukouksen jälkeen, Siunattu Profeetta nousi puhumaan väkijoukolle. “Allahu akbar”, hän aloitti, “monet kansakunnat ennen teitä ovat rappeutuneet ja heikentyneet ja lopulta ne ovat tuhoutuneet yhden kohtalokkaan virheen tähden. Kun joku, jolla oli näyttävä yhteiskunnallinen asema suoritti rikoksen, hänet vapautettiin, ja kun joku vaatimattomista lähtökohdista oleva teki saman rikoksen häntä rangaistiin. Minä vannon sen Yhden kautta, jonka käsissä on henkeni, että jos vaikka oma tyttärensä Fatima olisi suorittanut rikoksen, minä määräisin, että hänen kätensä katkaistaisiin.”

Sellainen oli oikeudenmukainen tasavertaisuus, jota siunattu profeetta harjoitti ja jota monet niistä, jotka myöhemmin hallitsivat kanssamuslimejaan noudattivat ja seurasivat näin Siunatun Profeetan jalanjälkiä.

SINÄ TEKOPYHÄ

cAmr vapisi raivosta. “Sinä hullu! Sinä tekopyhä teeskentelijä!”

Sanojen myötä hiljaisuus laskeutui kokoukseen ja jokainen pidatti hengitystään hämmästyksestä. Niin järkyttyneitä he olivat tästä syytöksestä. Oliko cAmr uskaltanut syyttää vasta äskettäin muslimiksi kääntynyttä al-Tayyiba

tekopyhäksi, vaikka hänellä ei ollut mitään millä perustella syytöstään? cAmr bin al-cAs oli kenraali, joka oli nimetty Egyptin käskynhallitsijaksi. Taisteluissa hän oli osoittanut olevansa suuri mies, mutta hän menetti joskus malttinsa ja sanoi asioita, joita ei tarkoittanut. Muslimin syyttäminen tekopyhäksi on pahin mahdollinen loukkaus. Se vahingoittaa hänen mainettaan.

Hiljaisuus tiheni, kun jokainen kuunteli al-Tayyibin vastausta. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja hänen äänensä kuului vain hiljaisena kuiskauksena, kun hän kääntyi cAmriin päin. “Vannon kautta Jumalan ja näiden todistajien läsnäollessa, että sen jälkeen kun kääntynin islamiin en ole koskaan ollut tekopyhä tai teeskentelijä. Minä en pese hiuksiani enkä laita niihin öljyä ennenkuin pääsen cUmarin luo ja kerron hänelle täällä tänään minuun kohdistuneesta vääryydestä.

Al-Tayyibi lähti Egyptistä Madinaan ja monen päivän matkan jälkeen hän saavutti Majid al Nabawin (*Siunatun Profeetan Moskeija Madinassa), jossa hän

yhtyi rukouksiin. Sitten hän pyysi päästä cUmarin puheille. Al-Tayyibi kertoi tapahtumasta ja miten epäoikeudenmukaisesti cAmr oli häntä kohdellut. cUmar ei hukannut aikaa vaan kirjoitti heti kirjeen. “Oi cAmr”, se alkoi, “al-Tayyibi kertoi minulle miten solvasit häntä julkisesti ulkokullatuksi. Jos sinulla ei ole kahta ihmistä, jotka todistavat, että al-Tayyibi on todellakin syyllinen tekopyhyyteen niin olet syyllistynyt solvaamiseen. Islamin lakien mukaisesti hänellä on oikeus rangaista sinua 40 raipaniskulla.”

cUmar antoi kirjeen lähettilälleen, joka matkusti yhdessä al-Tayyibin kanssa Egyptiin. Saavuttuaan moskeijaan Egyptissä, he odottivat kunnes kaikki, myös cAmr, olivat kokoontuneet.

Sitten al-Tayyibi nousi ja puhui: “Olkaa todistajinani, että meidän hallitsijamme

cAmr bin al-cAs, on syyttä herjannut minua tekopyhäksi tämän kokouksen edessä...” Koska jokainen läsnäolija oli todistanut syytöksen, he kaikki nousivat ylös. Al-Tayyibi otti sitten kirjeen cUmarin lähettilälältä ja ojensi sen cAmrin sihteerille, joka luki sen ääneen. Kun hän tuli siihen kohtaan, missä käsiteltiin rangaistusta cAmr, hänen sihteerinsä ja hänen seurueensa järkyttyivät kovasti. Mitä tapahtuisi nyt? Aikoiko tavallinen egyptiläinen, vasta islamiin kääntynyt muslimi, ruoskia hallitsijaa ja Egyptin valtaajaa, ylhäiseen Quraysh heimoon kuuluvaa päällikköä?

cAmrin sihteerä lähestyi al-Tayyibia hymyillen. “Rakas veljeni, et varmaankaan halua todella ruoskia omaa hallitsijaasi? Sinun täytyy ymmärtää, että cAmr puhui ajattelemattomasti hetken vihanpuuskassa tarkoittamatta sitä mitä hän sanoi. Tietenkään sinä et ole tekopyhä. Salli meidän hyvittää sinulle vaivasi ja nöyryyksesä. Vakuutan sinulle, että me voimme olla erittäin anteliaita...”

Al-Tayyibi oli liian loukattu ja liian vihainen, jotta hän olisi voinut hyväksyä anteeksipyyynnön. “En halua hyvitystä”, hän vastasi jäätävästi. “Talon täysi kultaa ei hyvitä kohtaamaani loukkausta. Minä

odotan cAmria.”Ihmiset alkoivat menettää kärsivällisyyttään. Mikä miestä vaivasi? ”Riittää, al-Tayyibi”, he sanoivat ”Sinä viet tämän liian pitkälle. cAmr pyytää anteeksi sihteerinsä välityksellä ja sinä haluat kuitenkin järjestää naurettavan näytöksen,

julkisesti vain tyydyttääksesi omaa itseäsi. Mitä hyötyä tulollaisesta kostosta on?”

cAmr oli hiljaa kaiken aikaa ja istui miestensä kanssa. Lopulta, al-Tayyibille kävi selväksi, että hän ei saisi oikeutta. ”Minä näen, että kukaan teistä ei ole valmis puolustamaan cUmarin käskyä”, hän sanoi, ja viittaten cUmarin lähettiläälle hän kääntyi ja lähti moskeijasta cAmr alkoi nyt harkita omaa asemaansa. Jos al-Tayyibi palaa cUmarin luo, niin häntä, cAmria, voisi kohdata vielä pahempi rangaistus. Hiljaisuudessa hän haroi partaansa hetken ja kääntyi sitten yhden miehensä puoleen. ”Kutsu al-Tayyibi ja hänen lähettiläensä tänne taksisin,“ hän määräsi.

Kun miehet palasivat cAmr nousi ylös, riisui arvokkaasti turbaaninsa, polvistui al-Tayyibin eteen ja antoi tälle oman ruoskansa. ”Lyö sitten! cAmr ei pelkää kenenkään iskua eikä kenenkään pilkkaa,” hän julisti.

Katsojat pidättivät henkeään ja tuijottivat epäuskoina. Aikooko cAmr, ylipäällikkö, hallitsija, voittaja, suuren Quraysh heimon aatelinen ja Siunatun Profeetan toveri sallia mitättömän egyptiläisen käännynnäisen ruoskia itseään? Al-Tayyibi ei ollut mielissään tilanteesta. ”Ja nyt, oi cAmr”, hän kysyi, ”voivatko vaikutusvaltasi, valtuutesi ja valtasi säästää sinut omilta virheitäsi?”

cAmr ei liikkunut senttiäkään. ”Älä tuhlaa enää aikaa. Tee se mitä sinut on valtuutettu tekemään”, hän vastasi. Al-Tayyibi katsoi eteensä polvistuneen miehen hahmoa, ravisteli päätään ja heitti ruoskan pois. ”Annan sinulle anteeksi, oi cAmr. En pyydä hyvitystä. Minä halusin vain näyttää, että islamissa aivan tavallisen muslimin kunnia ja arvokkuus on yhtä arvokas kuin päällikön, johta-

jan ja hallitsijan, sellaisen kuin sinun.” Ja sanottuaan tämän hän lähti moskeijasta.

NAINEN ISLAMISSA

Eräänä päivänä cUmar oli istumassa moskeijassa, kun egyptiläinen astui sisään ja tervehti häntä perinteiseen tapaan: ”al-salam calaykum - rauha teille”, hän sanoi ja cUmar vastasi ”calaykum al-salam ja rauha myös teille”. Sitten muukalainen istuutui cUmarin viereen ja puhutteli häntä seuraavasti: ”Jos esitän asiani sinulle, voinko olla varma, että saan oikeutta ja suojelua?”

”Kyllä”, vastasi cUmar, ”takaan sinulle sekä oikeuden, että suojelun. Kerro toki, mistä on kysymys?” Egyptiläinen aloitti. ”Käskynhaltijasi Egyptissä, cAmr bin al-As, halusi pitää ratsastuskilpailut tiedäthän miten Egyptissä kaikki rakastavat hevosia ja kuten Arabiassa, monet meistä omistavat hienoja ravureita. Jokainen halusi ilmoittaa hevosensa kilpailuun ja ihmiset viettivät päiväkausia valmistautukseen tilaisuuteen, josta piti tulla ihmeellinen ja hyvin erityinen tapahtuma. Minulla itselläni on oikein kaunis ja voimakas tamma ja myönnän, että uskoin voiton mahdollisuuteen.

cAmrin poika Muhammad, ilmoitti myös hienon hevosen kilpailuihin. No, kilpailu alkoi ja joka kerran kun hevoset tulivat kohdallemme me kurkottauduimme katsomaan kuka oli johdossa. Minä näin, että hevoseni, joka oli myöhästynyt lähdössä oli nopeasti tavoittamassa toisia ja oli jopa ohittamassa niitä toisen kierroksen kohdalla edessämme. Kun hevoset tulivat kolmannen kerran siihen missä Muhammad istui kuulin kuinka hän huusi ’Hevoseni on johdossa! Hevoseni voittaa!’ Hetken päästä ne ravasivat editseni ja näin selvästi, ettei Muhammadin hevonen ollut suinkaan johdossa vaan oma hevoseni oli voittamassa. Voit uskoa kuinka kiihdyin. Hyppäsin ylös ja aloin huutaa ja kannustaa hevostani: Kautta Kaaban Jumalan, minun tammani on johdossa! Yhtä’äkkiä, ilman minkäänlaista varoitusta Muhammad tuli luokseni ruoska käsissään ja alkoi läiskäillä sillä minua niin kovaa kuin jaksoi. Tästä saat, sinä maatiainen, siinä sinulle! Muista, että olen aatelisten poika ja sinä et ole muuta kuin saastaa!’

Voitko kuvitella, oi Amir al-Mu’minin(*Uskovaisten johtaja) mitä minulle tapahtui sen jälkeen? Minut heitettiin vankilaan... ja vain siksi, että cAmr kuuli tapahtuneesta ja pelkäsi että tulen luoksesi etsimään suojelusta ja valittamaan hänen poikansa halpamaista tekoa. Joten minä viruin vankilassa ja ainoastaan erään ymmärtävän vartijan ansiosta, joka oli kuullut tapahtuneesta, olen päässyt tänne pyytämään apuaasi.”

Kuultuaan tämän kertomuksen cUmar sanoi ainoastaan ”Istu alas, veli. Pysy kanssamme” ja sitten hän vaiken. Seuraavaksi hän kirjoitti kirjeen Egyptin käskynhaltijalle ja määräsi tämän tulemaan poikansa Muhammadin kanssa välittömästi Madinaan. Egyptiläisen tuli jäädä odottamaan heidän tuloaan.

Kun cAmr sai kirjeen, hän huolestui. Hän kutsui poikansa luokseen ja kysyi häneltä mitä tämä oli tehnyt. ”Oletko tehnyt rikoksen?” hän kysyi. ”En, vannon sen”, vastasi nuorukainen. ”Mitä ihmettä cUmar sitten haluaa meistä? Sinun on täytyntä tehdä jotain”, cAmr sanoi ja heristi sormeaan poikaansa kohti.

Pitkän matkan jälkeen, cAmr ja Muhammad saapuivat Majid al-Nabawiin Madinaan. Kuultuaan että cAmr oli matkalla väkijoukko oli kokoontunut. Monet hurrasivat kun voittoisa kenraali ratsasti heidän ohitse. cAmr vastasi heidän tervehdyksiinsä. Hän oli pukeutunut hänelle tavanomaisiin loistaviin vaatteisiin, ja hänen ylpeä poikansa käveli hänen takanaan.

cUmar ei hukannut aikaa muodollisuuksiin. "Missä poikasi on", hän töksäytti. Muhammad paljasti kasvonsa cAmrin valtavan viitan takaa. "Missä on egyptiläinen?"

"Täällä minä olen, Amir al-Mu'minin".

cUmar ojensi tälle ruoskan. "Egyptiläinen, ruoski nyt nuorta aatelispoikaa juuri kuten hän suomi sinua!"

Egyptiläinen otti ruoskan ja sivalsi kovaa useita kertoja. cUmar nyökkäsi hyväksyvästi, "Näin on hyvä...ruoski tuota aatelispoikaa!"

Vähän ajan päästä egyptiläinen lopetti ja Muhammad pinkaisi/kipaisi nöyryytettynä ja hellänä kivusta joukon taakse.

"Ja nyt!", sanoi cUmar luoden pistävän katseen cAmriin, "ja nyt,mitenkä olisi myös muutama läiskäh-dys itse hallitsijaan, jonka asema ja vaikutusvalta on antanut röyhkeyden mallin hänen pojalleen, joka pitää itseään muita ihmisiä ylhäisempänä!"

cAmrin kasvot kalpenivat, kun hän kuuli nämä sanat. Väkijoukko pidätti hengitystään, mutta egyptiläinen pudisti päätään. Amir al-Mu'minin, minä olen saanut kostoni. cAmr ei itse ole tehnyt minulle mitään."

"Hyvä on,"cUmar vastasi. "Jos olisit halunnut ruoskia myös hallitsijaa niin olisit saanut siihen hyväksyntäni. En olisi estänyt sinua."

Sitten hän kääntyi cAmriin päin. "Nämä ihmiset ovat syntyneet vapaina äitiensä kohduista. Mistä lähtien olet alkanut pitää heitä orjinasi?"

cAmr nyökkäsi ja mutisi joitakin anteeksipyyntöjä. Sitten cUmar kääntyi egyptiläisen puoleen. "Mene takaisin maahasi ja elä rauhassa ja mukavasti ja jos sinuun kohdistetaan vääryyttä älä epäröi , vaan anna minun tietää siitä."

Egyptiläinen kiitti cUmaria ylenpalttisesti ja kokouksessa olleet palasivat koteihinsa mukanaan kalifin opetus tasavertaisuudesta lain edessä.

SYYTÖN KUNNES TOISIN TODISTETAAN

Niinä päivinä jolloin Jarud oli Bahrainin hallitsija siellä oli poikkeustila. Muslimit olivat sotineet naapurivaltioita vastaan ja niillä uusilla alueilla, joita he olivat vallanneet oli vielä joitain asukkaita, jotka yhä kapinoivat uutta hallitsijaa vastaan.

Muutamia kertoja omat veljet olivat pettäneet muslimeja ja menneet vihollisen puolelle. Vihollinen oli käyttänyt lahjuksia, vilppiä ja petosta hyväkseen. Enemmän kuin yksi taistelu oli hävitty siksi, että salainen tieto oli vuotanut vihollisille.

Jarud, käskynhaltija, oli hyvin vaivautunut tästä ja tunsu tarvetta kiristää turvallisuustoimia ja olla erityisen varovainen. Hän määräsi, että mikä tahansa epäilyttävä teko tulisi raportoida hänelle. Eräänä päivänä jotkut alueen miehet toivat kanssamuslimin Jarudin eteen. "Me pidäimme tämän miehen, koska hänen nähtiin puhuvan kahdenkesken viholliseksi tunnetun ihmisen kanssa. Ei ole epäilystäkään, että hän laverteli meistä ja aikoo pettää meidät," julistivat miehet.

"Mikä on nimesi?" kysyi Jarud vakavana.

"Sinä tiedät hyvin, herra, että nimeni on Idris. Olen muslimiveli ja olen viaton näihin syytöksiin."

"Jos asia on niin, kerro miksi sinä puhuit mainitun miehen kanssa kahdenkesken?"

"Minä satuin tapaamaan hänet matkalla kotiin. Hän alkoi esittää kysymyksiä. Minä sanoin, että minulla ei ole hänelle mitään kerrottavaa."

"Kuinka odotat minun uskovan tuon?" keskeytti Jarud. "Siitä mitä tiedän olet jo voinut pettää meidät. Minulla ei ole mahdollisuutta kohdella sinua lempeästi enkä voi ottaa mitään riskejä! Viekää mies pois ja telottakaa hänet."

Kun Idris vietiin teloitettavaksi hänen huutonsa "cUmar, oi cUmar" kaikui läpi yön.

Ei mennyt kauan ennenkuin uutiset Idrisin teloituksesta tulivat cUmarin tietoon. cUmar ei hukannut aikaa vaan lähetti hakemaan Jarudia. Kun tämä tuli Madinaan hänet ohjattiin cUmarin luokse ja hän esittäytyi kalifille. Kun cUmar näki hänet hän tarttui merkittävästi keihäaseensä ja lausui kolme kertaa "Idris, kuulen sinua" ennenkuin hän kääntyi Jarudin puoleen.

"Odotan selitystäsi muslimiveljesi Idrisin teloituksesta", hän sanoi.

"Amir al-Mu'minin", aloitti Jarud, "sinä tiedät millaista Bahrainissa on tällä hetkellä. Vihollinen ympäröi meitä ja muutama vakooja omista riveistämme vuotaa tietoja heille. Useammin kuin keran ihminen, jota olemme pitäneet luotettavana ja uskollisena islamin asialle on pettänyt meidät. He ovat osoittautuneet heikoiksi ja korruptoituneiksi ja he ovat aiheuttaneet monien ihmisten kuoleman. Idrisn tapauksessa hänet havaittiin keskustelevan vihollisen kanssa. Meillä ei ole varaa petoksen riskiin."

"Kysyn sinulta", vastasi cUmar jäätävällä äänellä, "mitä todisteita sinulla oli hänen syyllisyydestään?"

“Ei mitään varsinaista todistetta, Amir al-Mu’minin.”

“Sinä siis myönnät teloituttaneesi tämän miehen pelkän epäilyksen pohjalta?” “Aivan oikein, Amir al-Mu’minin”.

cUmar ei voinut hillitä enää itseään. “Ihminen ei koskaan ole syyllinen siitä mitä hän aikoo tehdä! Jos sinulla ei ollut todisteita hänen syyllisyydestään niin hän on syytön! Ihmistä ei koskaan saa teloittaa ennenkuin hänet on todistettu syylliseksi! Määrään sinut maksamaan hyvityksen hänen perheelleen ja erotan

sinut Bahrainin käskynhaltijan virasta,” lopetti cUmar ja käänsi selkensä Jarudille. cUmarin tuomio teki selväksi kaikille muslimeille, että ihmistä ei saa rangaista pelkän epäilyn perusteella ja että ihminen on syyllinen vasta kun hänet todistetaan syyttömäksi.

UMAR KUULEE SINUA

Madinan ihmiset muistivat kauan jälkeenpäin miltä cUmar näytti tuona perjantaiamuna tullessaan ulos talostaan. He muistaisivat aina kivun ja surun hänen silmissään, hänen kyyneleiset kasvonsa ja hänen valittavan äänensä “Olen tulossa, olen tulossa, kuulen sinua... Hänellä oli kädet korvien takana ikäänkuin hän esittäisi rukouskutsun al-adhanin.

He lopettivat kaupankäynnin, kun hän kulki ohitse. He kuiskailivat keskenään ja kyselivät toisiltaan mitä kauheaa kalifille oli voinut tapahtua. Ja kun joku tuli ulos cUmarin talosta vähän ajan päästä ihmiset kerääntyivät hänen ympärilleen ja pyysivät selitystä. Miehen kasvot olivat synkät kun hän kertoi mitä oli tapahtunut.

Sinä aamuna cUmar oli vastaanottanut tavallisen postinsa maakunnista. Joukossa oli ollut kirje, joka käsitteli erästä tiettyä käskynhaltijaa, jota hän ei halunnut nimetä. Tämä oli armeijan johdossa jonkin matkan päässä kotoaan. He olivat itään päin suuntautuvalla sotaretkellä ja olivat tulleet joen törmälle alueella, jota he eivät tunteneet. Veneitä ei ollut näkyvissä ja joen syvyyttä oli mahdotonta arvioida. Käskynhaltija oli käskenyt heitä hakemaan jonkun asukkaan läheisestä kylästä, minkä he tekivätkin. He löysivät vanhan miehen, joka ei kuitenkaan pystynyt antamaan heille heidän kai-paamaansa tietoa. Käskynhallitsija määräsi hänet veteen ottamaan selvää miten syvä joki oli. Vanhus protestoi ja sanoi, että hän on heikko ja ei kestä joen hyytävää kylmyyttä, mutta hallitsija vaati häntä menemään jokeen. Lopulta vanhuksen oli pakko suostua. Hän kahlasi niin syväälle, että vesi ylsi rinnan korkeudelle, sitten virta ja kylmyys saivat hänestä yliotteen ja hän alkoi vajota. Juuri ennen hukkumistaan hän huusi “cUmar, cUmar, auta minua, auta minua!”

Ihmiset ymmärsivät täysin cUmarin tunteet. Todella, tämä oli vaikea uutinen kestää. Ei ihme, että hän oli järkyttynyt. cUmar ei hukannut aikaa antaessaan käskyn kyseiselle hallitsijalle ilmottautua Madinassa.

Käskynhaltija tuli sopivasti ennen rukousta. Jälkeenpäin hän tuli tervehtimään cUmaria. cUmar ei vastannut hänen tervehdyksiinsä. Oikeastaan cUmar oli niin vihainen, että hän piti parhaana olla vaiti. Vasta seitsemäntenä päivänä käskynhaltijan tulon jälkeen cUmar lähetti hakemaan häntä.

“Miksi sinä lähetit sen miehen veteen kuolemaan?”, cUmar kysyi kasvot kireinä ja kalpeina. “Aikomukseni ei ollut hukuttaa häntä”, selitti käskynhaltija. “Minä pyydän, että ajattelet olosuhteita. Paikalla ei ollut venettä eikä mitään keinoa ollut millä joen syvyyden olisi voinut arvioida. Kukaan meistä ei tuntenut maastoa, virtoja tai mahdollista syvyyttä ja oli välttämätöntä, että pääsisimme toiselle puolelle niin että voimme aloittaa taistelun ennen päivänlaskua. On aivan yleistä pyytää paikallisilta asukkailta apua sellaisissa tilanteissa. Minä lähetin hakemaan kyläläistä ja tämä mies tuotiin luokseni.”

cUmar käännähti äkisti häneen päin. “Vanhus! Heikko vanha mies, joka sanoi sinulle, että hän ei kestäisi veden kylmyyttä!”

“Se on totta!” vastasi hallitsija, “eivätkä myöskään minun mieheni olisi selvinneet! Sodan aikana on tavanomaista uhrata yksi ihminen monien edestä. Painaako sinulle vanhan, muutenkin kohta kuolevan miehen elämä enemmän kuin uskovaisten armeijan elämä? Saanko muistuttaa sinua

Amir al-Mu'minin, että olemme valloittaneet kaupungin ja alueen toisensa jälkeen ...”
cUmar oli hänen suunniltaan, ”Tahdotko tietää miten kävisi jos tekisin niinkuin haluaisin? Haluaisin tapattaa sinut rangaistukseksi! Sen tekisin ellei sitä tulkittaisi ennakkotapaukseksi. Todella! Ketä varten ovat kaupungit, rikkaudet ja valloitetut alueet? Ne ovat muslimille! Vanhoille ihmisille, perheille ja köyhille yhtä hyvin kuin muslimisotilaille ja valtionjohtajille! Tavallisten muslimien hyvinvoinnista minä välitän sellaisten kuin se minua avukseen huutanut vanha mies. Minä määrään sinut hyvittämään tekosi vanhuksen perheelle ja katoamaan silmistäni. En enää koskaan halua nähdä naamatauluasi täällä!”

Kun hallitsija oli lähtemässä, cUmar hautasi päänsä käsiinsä ja rukoili, että Jumala antaisi anteeksi hänen hallintonsa alla olevien ihmisten tekemät virheet ja synnit.

KAKSI VAATETTA

Heti kun ihmiset kuulivat adhanin he kiirehtivät Profeetan Moskeijaan. Jos adhan esitettiin muuten kuin viitenä päivittäisenä rukouskutsuna se oli merkki siitä, että ihmiset kutsuttiin tärkeään kokoukseen. Asia koski yleistä hyvinvointia ja siihen oli pikaisesti saatava ohjeita.

Tällä kertaa cUmar itse odotti paikalla puhuakseen ihmisille. Kun ihmiset olivat kokoontuneet cUmar nousi ja ja meni seisomaan korokkeelle, mistä hän selitti muslimille heitä odottavan tehtävän. Sitten hän sanoi, ”Oi ihmiset, kuunnelkaa minua. Jumala on teille armollinen!” Yllättäen kokoontuiden joukosta nousi mies seisomaan. Kaikki tunnistivat hänet Salman Persialaiseksi.

”Me olemme kuunnelleet, mutta me emme noudata ohjettasi”, hän huusi.
”Me olemme kuulleet, mutta me emme noudata ohjettasi”.

Kaikki hämmästyivät. Mistä hän puhui? Oliko se kapinan tai kurittomuuden merkki? Vai oliko hänellä jokin syy valittaa?

cUmar pysyi tyynenä ja rauhallisena. Hän kysyi: ”Ja miksi sinä Salman et halua totella?”
”Sinä et ole kohdellut muslimia tasavertaisesti”, vastasi Salman. Sinä et ole reilu. Vaikuttaa siltä kuin alkaisit taipua kohti maallisia asioita. Vasta eilen sinä jaoit vaatteita, jotka olivat tulleet Jemenistä. Jokaiselle annettiin yksi vaate, mutta sinulla näkyy olevan kaksi! Sinä olet toki kalifi, mutta ei sinulle kuulu yhtään vaatetta enempää kuin kenellekään toiselle muslimille.”

cUmar hymyili ja nyökkäsi. ”Missä on poikani cAbdullah?, hän kysyi. ”Voisitko nousta seisomaan.”
cAbdullah bin cUmar nousi seisomaan, ”täällä minä olen, Amir al-Mu'minin”. cUmar kääntyi häneen päin ja sanoi ”Voisitko selittää kenelle tämä toinen vaate kuuluu?”

cAbdullah sanoi. ”Kyllä. Vaate, joka sinulla on päälläsi on minun, jonka annoin sinulle.”

cUmar kääntyi sitten Salamanin puoleen ja sanoi ”Salman, olit vähän liian hätäinen tuomiossasi. Minä pesin vaatteeni ja ne olivat märät, joten lainasin poikani cAbdullahin vaateen.”

Salman nyökkäsi ja vastasi. ”Nyt voit puhua vapaasti. Me kuuntelemme ja tottelemme.”

cUmar hallitsi valtakuntaa, joka ylsi aina Egyptiin asti. Kuitenkin hän oli tilivelvollinen ihmisille joka ainosta esineestä, joka löydettiin hänen hallustaan, jos se oli enemmän kuin tavallisella muslimilla. Ihmiset olivat tarpeeksi rohkeita esittämään kysymyksiä ja vaatimaan hänet tilille ja jopa kieltäytymään tottelemaan häntä.

KOVASYDÄMINEN HALLITSIJAJA

Eräänä päivänä cUmar istui kotonaan Madinassa ja odotti kahta heimopäällikköä saapuvaksi. Heitä oli suositeltu käskynhaltijan virkaan. Ei ollut helppo valita käskynhaltijaa. Vaikka ihminen olisi tiedetty kokeneeksi ja älykkääksi johtajaksi, ei ollut aina varmaa olisiko hän myös inhimillinen ja lempeä.

Ensimmäinen kokelas oli erittäin vaikuttava. "Rauha kanssasi ja Jumalan armoa ja siunauksia sinulle", hän julisti kauniilla arabialla ja kädenheilauksella.

cUmar havaitsi että miehellä oli kuninkaan ryhti ja että hän oli moitteettomasti pukeutunut kauriini kirjaittuun vaatteeseen ja komeaan turbaaniin. cUmar pyysi häntä istumaan, ja mies istuutui välittömästi cUmarin viereen ja otti taateleita, joita oli laitettu vieraita varten. Muutaman lauseen jälkeen cUmar oli vakuuttunut, että mies oli kykenevä ja älykäs johtaja, joka sopisi mainiosti hallitsijaksi.

Vähän ajan päästä keskustelu katkesi yllättäen kun toinen kokelas, joka pyysi anteeksi myöhästyksensä, tuli kauheassa kiireessä sisälle. Koko ajan hän ravisteli nuhjuisesta vaatteestaan to-mua ja samalla kun hän asetteli toiselle korvalle vinksahtanutta turbaaniaan sanoi "Oi, Amir al-Mu'minin, anteeksi, että olen myöhässä. Katsos, matkallani tänne törmäsin vanhaan naiseen ja hänen aasiinsa. Aasin jalka oli jäänyt kiinni kivien väliin...En voinut kulkea ohi auttamatta häntä... siinä oli kova työ, joten pelkäämpä olevani myöhässä."

cUmar hyväksyi anteeksupyyntönsä ja pyysi, että hakija tekisi olonsa kotoisaksi, kun ensimmäinen hakija nauroi ja sanoi "Ja minä kysyn nyt sinulta mikä on tärkeämpää aasin jalka vai käskynhaltijan virka?"

Samalla hetkellä yksi cUmarin lapsista juoksi huoneeseen ja hyppäsi tämän syliin. cUmar rutisti lasta sylissään ja antoi tälle kaksi suurta suukkoa päähän.

Ensimmäinen kokelas ei voinut pidättää hämmästyksensä ja tyytymättömyytensä näkymän johdo-sta. "En ole koskaan tehnyt vastaavaa, Amir al-Mu'minin. Minun kymmenen lastani eivät edes uskalla tulla lähelleni, enkä varmasti suutelisi heitä koskaan."

cUmar katsoi pitkään miestä ja pudisti päätään, "No, sille minä en mahda mitään. Jos Jumala on kuivettanut sydämesi ystävällisyydestä niin olkoon niin. Mutta muista, että Jumala osoittaa ar-moaan vain niitä kohtaan, jotka ovat armeliaita Hänen luomiaan kohtaan.

cUmar huomasi, että toinen ehdokas näytti vähän kainolta ja häveliäältä ja hän kysyi mikä miestä vaivasi.

"No, katsohan Amir al-Mu'minin, minulla on päinvastainen ong-elma," tunnusti mies. Minulla on vain viisi lasta, mutta he ovat koko ajan kimpussani. Ennenkuin läksin tänne pienin lapsistani, Leila nimeltään, ei halunnut että olisin lähtenyt... hän kertauti vaat-teeseen ja pyysi että ottaisin hänet mukaani, ja siksi vaatteeni ovat hieman tahraiset."

cUmar hymyili ja katsoi sihteerinsä päin, joka odotti kuullakseen kumman miehen cUmar oli päättänyt valita. "Ole hyvä ja kirjoita tälle toisena tulleelle hakijalle nimitys käskynhaltijaksi. Minä uskon, että hän on sopiva mies tehtävään."

Kun ensimmäisenä tullut hakija kuuli cUmarin päätöksestä, hän sai äkkinäisen yskänkohtauksen. "Katsohan", selitti cUmar ensimmäiselle hakijalle, "ei riitä että on johtaja ja ylpeä mies. Heimopäällikkön, josta tulee käskynhaltija on oltava myös lempeä ja hänen täytyy olla valmis uhraamaan aikaansa toisten auttamiseen. Heti tulostaan lähtien tämä hyvä mies on osoittanut olevansa kumpaakin."

Ensimmäinen hakija, joka onnistui lopettamaan yskimisen, yritti ymmärtää mistä cUmar oikein puhui, mutta koska hän oli kovettanut sydämensä sellaisilta asioilta hän lähti ymmärtämättä miksi hän ei ollut saanut käskynhaltijan paikkaa vaan sen oli saanut epäsiisti mies, joka käytti aikaansa lasten, aasien ja vanhojen naisten huomioimiseen.

The Islamic Foundation on opetus- ja tutkimusjärjestö, jonka tavoitteena on tehdä islamista aikansa elinvoimainen todellisuus. Se tähtää ihmisten välisen vuorovaikutuksen parantamiseen ja islamin parempaan ymmärtämiseen niin muslimien kuin ei-muslimien keskuudessa. Se haluaa ikäänkuin sähköistää ihmisen Yhden Jumalan ja ihmiskunnan yhteneväisyyden sanomaan sel-laisena kuin sen ovat tuoneet Jumalan kaikki profeetat kaikkina aikoina. Viimeisin näistä profee-toista oli Muhammad (Jumalan siunaukset ja rauha Hänelle). Tärkeä osa säätiön monipuolisesta toiminnasta on islamista kertovan kirjallisuuden julkaiseminen.

Muslimilasten kirjasto tähtää sellaisen lastenkirjallisuuden tuottamiseen, jota harvoin löytää nyky-isestä lastenkirjallisuudesta. Siinä on mukana elämän tarkoitus, polkuja, joiden avulla ihminen voi kypsyä kokonaisvaltaiseksi yksilöksi, näkymiä jotka yltyvät tämän elämän ulkopuolelle. Muslimi-lapsi erityisesti voi kehittää islamiin pohjautuvan aidon uskon, voimakkaan sitoumuksen, islamiin pohjautuvan vahvan identiteetin ja sykkivän kaipuun ja kannustimen taistella. Samanaikaisesti kirjat on suunniteltu niin että niitä on ilo lukea ja että ne kykenevät vangitsemaan lapsen mielenkiinnon ja uteliaisuuden ja lisäämään hänen tietoaan. Kirjoihin sisältyy sekä asiategstiä että yleistä täydentävää lukemista. Jokainen otsikko on suunniteltu tietylle ikäryhmälle, mutta me toivomme, että muunkin ikäiset pitäisivät niistä.

"Oikeudenmukaisuuden kuningaskunta": kertomuksia cUmarin elämästä on kirja, joka kuvaa niitä oikeudenmukaisuuden ja tasavertaisuuden sääntöjä islamissa, jotka olivat punaisena lankana en-simmäisen islamilaisen yhteisön elämässä sekä niitä esimerkkejä, joita Profeetta (Hänelle rauha) on antanut ja joita hänen kannattajansa seurasivat uskollisesti. Tästä on esimerkkinä kertomus "Myös Fatimaa olisi rangaistu". Toisen kalifin cUmar bin al-Khattabin aikaa kuvaavat kuusi kerto-musta antavat monipuolisen kuvan siitä millaista oli elää vain Yhtä Jumalaa palvellin. Kertomuk-set on suunnattu 11-14 vuotiaille ja ne voivat innostaa heitä pinnistelemaan tuoreesti nykyajan maailmassa samaan malliin.